

The background of the entire cover is a dynamic, high-energy photograph of the FC Barcelona women's football team. The players are captured in a moment of intense celebration, with their arms outstretched and mouths open in shouts. They are wearing their traditional blue and red vertical-striped home kit, which also features the club crest and a yellow circular logo. The image is set against a dark, starry background with a burst of red and blue particles, creating a sense of motion and excitement.

NO ENS DIGUIS QUE ÉS IMPOSSIBLE

L'EQUIP QUE HO HA CANVIAT TOT

MARIA TIKAS

**NO ENS DIGUIS QUE ÉS
IMPOSSIBLE**

L'EQUIP QUE HO HA CANVIAT TOT

MARIA TIKAS

grup62

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement.

A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu reproduir algun fragment d'aquesta obra. Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47. Queda expressament prohibida la utilització o reproducció d'aquest llibre o de qualsevol de les seves parts amb el propòsit d'entrenar o alimentar sistemes o tecnologies d'intel·ligència artificial.

© dels textos: Maria Tikas, 2025
Disseny de coberta: Planeta Art & Disseny
Producte oficial del futbol Club Barcelona® ©FC Barcelona, 2025

© Editorial Planeta, S. A., 2025
Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona (Espanya)
Edicions 62 és una marca registrada per Editorial Planeta, S. A.
Aquest llibre es comercialitza sota el segell Edicions 62
www.planetadelibros.com

Primera edició: maig de 2025

ISBN: 978-84-480-4267-7
Depòsit legal: B. 1.611-2025

Impressió i enquadernació: Liberdúplex
Impress a Espanya – *Printed in Spain*

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre està qualificat com a paper ecològic i prové de boscos gestionats de manera sostenible.

SUMARI

Capítol 1: Que no ens en marquin vuit	
Tot va començar amb una derrota	9
Capítol 2: Fes-t'ho com vulguis, però aquest és el llistó	
Una reunió a l'aeroport de Budapest	15
Capítol 3: No vagis al Barça, Caro	
El millor fitxatge de la història: el gran salt de qualitat	19
Capítol 4: No hi ha distància	
El dia que van veure que podien guanyar a les millors	29
Capítol 5: La pròxima, amb la Champions	
La Jana i la Bruna: del bressol a la glòria	35
Capítol 6: Que ningú us vengui que són millors que nosaltres	
Monza, Manchester, París i Barcelona	45
Capítol 7: Si guanyem, serem eternes	
Al cel de Göteborg	53
Capítol 8: Les guiris	
Un apartament de luxe, un contenidor ple de mobles i un bloc de pisos culer	63
Capítol 9: Estripeu-ho tot	
Una trucada a la platja de Castelldefels	71
Capítol 10: Una di voi	
L'Alexia: la primera en tot	77

Capítol 11: 91.553 (i 91.648)	
L'inici d'una nova era	83
Capítol 12: Tornarem	
Torí	95
Capítol 13: Més, més, més	
El Clàssic més Clàssic	103
Capítol 14: Busca-te'n una altra per guanyar la Champions	
Un fitxatge de rècord i la reinvenció de la Patri	111
Capítol 15: Patri Guijarro ha nascut per a moments com aquest	
La glòria d'Eindhoven: «Ni de conya perdrem aquesta final»	119
Capítol 16: És normal que estigueu emprenyades	
El pòquer va començar amb un vestidor esquerdat	127
Capítol 17: Molt bé, i ara què?	
Si algun dia havíem de guanyar la Champions, seria amb l'Aitana	135
Capítol 18: Volem porteres intel·ligents	
El relleu sota pals	145
Capítol 19: Què hi faig, jo, aquí?	
La bandera de la Mapi	155
Capítol 20: L'hora dels adeus	
Els mesos més grisos del projecte	165
Capítol 21: Un conte perfecte	
San Mamés: una nova dinastia	175
Epíleg, per The Tyets	185
Agraïments	189

CAPÍTOL 1

QUE NO ENS EN MARQUIN VUIT

TOT VA COMENÇAR AMB UNA DERROTA

—Mariona, si hi ha un penal, canvia'l. Xuta'l a la dreta de la portera. Fes-me cas, confia en mi.

L'Uri Casares, l'entrenador de porteres, havia estudiat bé els comportaments tant de les llançadores de penals com de les porteres del Bayern abans d'aquelles semifinals de la Champions del 2019. Un penal podia valer una eliminatòria, perquè el resultat a Múnic (0-1, amb gol de Kheira Hamraoui) no era definitiu.

—Va passar una cosa molt bèstia, que no m'havia passat mai, que és que dels disset penals que havia vist de Benkarth, en setze s'havia llançat cap al seu costat esquerre i només en un, al dret —explica l'Uri.

Però el costat còmode de la Mariona Caldentey era, precisament, a l'esquerra de la portera.

—És que si el xutes a la seva esquerra, sabent això que t'estic dient, i el falles, no m'ho perdonaria —li va dir ell.

I ho van estar practicant durant tota la setmana.

Arribat el dia, just abans del descans, al temps afegit de la primera part, l'àrbitra va xiular un penal a favor del Barça. Abans, un xut de la Melanie Leupolz s'havia estavellat contra el pal. Amb tota la calma del món, la Mariona va anar a buscar la pilota al córner, perquè havia marxat lluny. I la va posar ben centrada al

punt de penal. Va esperar cinc segons, va fer set passes enrere i va córrer cap a la pilota. La va xutar a la dreta de la portera.

Efectivament, la Laura Benkarth es va llançar cap a la seva esquerra. I la Mariona va marcar un gol que, amb el de l'anada de la Kheira a Múnic i després, al minut 73, una parada imperial de la Sandra Paños, que va treure la pilota pràcticament sota pals per evitar que la Jill Roord fes l'empat, va classificar el Barça per a la seva primera final de la Champions.

Era l'últim partit del Barça al Miniestadi que les havia vist créixer i que, aquell dia en què l'acomiadaven, va batre un rècord d'assistència, amb 12.765 espectadors malgrat que era dia d'eleccions generals a Espanya i el dia després que el primer equip masculí havia guanyat la Lliga al camp del Llevant.

—Feia un any que l'Iniesta havia deixat el Barça i que s'havia fet una foto assegut a la gespa, al mig del Camp Nou, amb l'estadi buit —recorda la Mariona—. I, després del nostre partit i que tothom marxés, la Patri, la Barbi [Bárbara Latorre], la Gemma Gili i jo vam sortir a fer-nos una foto de record assegudes a la gespa, al mig del camp. Com la de l'Iniesta, però al Mini. Va ser molt especial.

Aquella temporada va ser una muntanya russa. De fet, hi havia hagut un canvi d'entrenador uns mesos abans, a mig curs, el 8 de gener.

—El dia després de Reis, vam jugar a casa contra l'Espanyol i vam empatar. A més, havíem fallat un penal. Era el tercer empat aquella temporada, no havíem perdut cap partit, però portàvem tres temporades sense guanyar títols, pràcticament, només una Copa a Mèrida, amb un gol de la Mariona —comenta el Lluís Cortés.

Aleshores assistent de Fran Sánchez, el Lluís era al cotxe, a punt d'arribar a casa, a Balaguer, quan va rebre una trucada del Markel Zubizarreta.

—Ens hem de veure aquesta tarda. És urgent —li va dir.

—Soc a deu minuts de Balaguer. Però no et preocupis. Si m'has de dir que ens feu fora, no passa res, m'ho pots dir per telèfon o puc venir demà i en parlem.

—No, no. Vine. Vull parlar amb tu en persona. Si cal, vinc jo a Balaguer avui mateix.

—Home, no! Ja vinc, doncs. En una hora i quart seré allà —i va girar cua cap a Barcelona.

A la Ciutat Esportiva, el Markel li va dir que havien decidit fer fora el Fran.

—Com et veus per agafar tu l'equip? —li va preguntar.

—Ostres! —va respondre, descol·locat—. Per mi bé, sí que m'hi veig. Però abans he de parlar amb ell, perquè és l'entrenador i va ser ell qui em va portar al club i va apostar per mi sense conèixer-me de res.

En sortir de la reunió amb el Markel, el Lluís va trucar el Fran.

—Cap problema, agafa-ho —li va dir ell—. Jo també et veig preparat. Són coses que passen al futbol, és el que hi ha. No passa res. Endavant.

No va ser una transició fàcil, perquè l'equip necessitava resultats immediats i no hi havia temps per implementar massa canvis. El Lluís va començar a fer la planificació de cara a l'estiu amb el Markel, a pensar en l'equip que volia tenir. Però aquella mateixa setmana, només al cap de quatre dies, ja tenien un partit molt important al camp del Llevant, que van guanyar 0-1 amb un gol de la Mariona.

—Vam poder establir alguns canvis quant a la dinàmica d'entrenaments i de posicions i rols d'alguna jugadora, però fins a l'estiu no vam poder començar a canviar realment les coses —explica el Lluís.

I de sobte, després d'aquell partit al Mini el 28 d'abril, uns mesos més tard i després d'haver perdut la Lliga (l'Atlètic va acabar amb dotze punts més que el Barça), va arribar la primera final de la Champions contra el Lió. Tothom, dins i fora del vestidor, també a la directiva i als mitjans, deia que el Barça anava a Budapest a viure l'experiència, a viure una primera final, una cosa insòlita. I a gaudir-la.

—Estàvem tan contentes i il·lusionades d'haver-hi arribat que per a nosaltres ja era com un títol —recorda la Mapi León—.

Haviem eliminat el Bayern, mai abans havíem guanyat un equip alemany. I no era un rival qualsevol. I llavors penses: «És un partit. Per què no?». Que sí, que eren molt bones, que tenien no sé quantes Champions. Però en un partit pot passar de tot. Jo no n'era conscient, en aquell moment, del que era el Lió, tot i que ja m'hi havia enfrontat abans.

—Teníem clar que eren molt millors, perquè ho havien demostrat els últims anys i estaven dominant Europa d'una manera aclaparadora —comenta el Lluís—. Però l'any abans, havíem jugat contra elles i ens havien guanyat, però no golejat. Llavors dius: «Bé, potser tindrem alguna opció».

Però no va ser així.

—En mitja hora ja perdiem 4-0 —recorda la Lieke Martens—. I jo només pensava: «Què estem fent aquí?».

—Ho recordo com si elles fossin avions que ens tractaven com a nines, pràcticament. Feien amb nosaltres el que volien —confessa la Mapi—. Jo sabia qui era l'Ada Hegerberg, però no la coneixia massa. Només l'havia estudiat per a la final. I recordo que venia cap a mi, em donava un copet, em deixava a un metre i mig d'on era jo i rematava sola. I així ens va fer tres gols. Potser era falta, no ho sé. Però l'únic que pensava era que amb un copet de res m'havia enviat ben lluny sense gairebé adonar-me'n.

—No sabíem ni d'on ens venien —diu la Mariona.

—Que no ens en marquin vuit —comentaven a la banqueta.

—Que no ens en marquin vuit —pensava la Marta Torrejón.

—Que no ens en marquin vuit —es deia la Mapi—. Que acabi ja, això.

I al descans, el missatge era molt clar.

—Aquest partit ja no el guanyarem, però sí que hem de guanyar-nos el respecte de la gent. No som tan dolentes com estem demostrant, no hi ha tantíssima diferència. Oblidem-nos de la primera part i oblidem-nos del trofeu, perquè ara ja és impossible. Però anem a guanyar la segona part i anem a fer-ho com nosaltres volem i sabem jugar, perquè és l'única manera en què avui i en un futur podrem guanyar contra aquests equips —va dir el Lluís al vestidor.

I el Lió no va fer més gols.

—Segurament van pensar, perquè el Lió és molt així, que amb un 4-0 ja ho tenien fet i que ja podien relaxar-se. Ho fas de manera completament inconscient —explica la Mapi.

—Jo era a la banqueta i em van cridar per anar a escalfar —recorda l'Asisat Oshoala—. Era la meva oportunitat per jugar en un estadi així, amb gent, a Europa. Jo sortia a jugar, a passar-m'ho bé i a intentar ser jo mateixa. Ja no teníem res a perdre.

L'Asisat havia arribat al Barça feia només quatre mesos, en l'últim dia del mercat d'hivern, procedent del Dalian Quanjian xinès, i cedida fins a final de temporada.

—Quan el meu representant em va dir que el Barça em volia, encara que fos només per sis mesos, no m'ho vaig creure, em pensava que estava fotent-se de mi —confessa—. Jo era a la Xina i seguia el Barça a Instagram. Veia totes les fotos i vídeos que publicaven i admirava tot el que feien, perquè allà no hi havia res de tot allò, ni xarxes, ni fotos, ni res. Mai no m'hauria imaginat que algun dia podria jugar allà. Però necessitaven una davantera i jo ni m'ho vaig pensar.

En l'últim minut del partit contra el Lió, l'Asisat va marcar el primer gol del Barça en una final de la Champions. Final. 4-1.

—Doncs sí, vam guanyar la segona part. I guanyar al Lió en quaranta-cinc minuts, en aquell moment, va ser tot un èxit —diu el Lluís.

—Va ser un cop de realitat que ens va demostrar que érem molt lluny d'elles i que potser no en tornaríem a tenir una com aquella —recorda la Mapi.

La realitat era que el Barça no estava preparat, encara, per competir de tu a tu contra els gegants d'Europa. Però la final de Budapest va confirmar que aquell era el camí per arribar-hi. Havien perdut, però ho havien fet amb un plantejament valent, jugant amb el seu estil, anant a buscar el rival. S'havien topat, però, amb un Lió ràpid i molt potent que les havia despertades del somni europeu en només mitja hora.

Amb les medalles de plata penjades al coll, la Vicky Losada va reunir tot l'equip en un racó del camp. Moltes jugadores, amb

llàgrimes als ulls, estaven abatudes. Mentrestant, el Lió celebrava la seva sisena Champions.

—Noies, hem d'estar orgullosos del que hem fet —els va dir—. No esperàvem poder arribar a una final i ho hem fet. Elles porten molts anys treballant i nosaltres estem començant. Avui ho veurem tot negre, però això ens ha de servir per aprendre.

—L'aposta del club és ferma i la nostra feina és recompensar-ho jugant finals com aquesta. Només hem de continuar treballant —va comentar després la Marta.

I, abans de marxar del camp, es van posar totes una samarreta que duia escrita la frase: «No hem parat de lluitar, no pararem de somiar».

—Guanyaré la Champions i la guanyaré amb el Barça —es va dir l'Asiat a si mateixa—. No sé com, ni quan, però sé que ho faré. Perquè si tinc una medalla de plata, també vull la d'or.

Aquell dia, el 18 de maig del 2019, i sense saber-ho, el Lió va veure néixer el millor Barça de la història.